

شهریار

روزنامه شهر امید و زندگی

۱۴ صفحه و ۴۰ صفحه ورزشی + ۱۶ صفحه ویژه کوله پشتی

۱۲ صفحه ویژه شهریار محله

۲۰ شهریور ۱۳۹۸ | ۱۱ محرم ۱۴۴۱ شمسه
شماره ۲۹۱۸ | ۷۰۰ تومان

۲۰

۰۶

۹۸

یادداشت

نیمی از راه حل طرح درست مسئله است

عباس عیدی
رئیس انجمن صنفی روزنامه‌نگاران

طرح درست و دقیق هر مسئله شرط لازم برای حل آن است. تا هنگامی که مسئله روشن و دقیق طرح نشود، امکان حل و تفاهم درباره آن وجود ندارد. اتفاقا یکی از علل حل نشدن بسیاری از مسائل جامعه ما در نبود طرح صحیح و روشن آن است. این روزها برخی از فعالان رسانه‌ای اصول گرا به زندان محکوم شده‌اند و صدای اعتراض دوستان آنان در آمده و برخی دیگر هم از جناح مقابل با آنان هم صدا شده و به این احکام معترض هستند و همه این‌ها در حالی رخ می‌دهد که تعدادی از زنان را با احکام سنگین مواجه کرده‌اند و هیچ کدام از ۲ معترض ماجرا لب به اعتراض نمی‌گشایند و حتی نمی‌پرسند که جرم آنان چه بوده است؟ اگر می‌گوییم با زندانی کردن فلان روزنامه‌نگار مخالفیم یا فلان نویسنده را نباید زندانی کرد، باید به این پرسش‌ها پاسخ دهیم:

۱- اصولا مجازات این افراد را درست نمی‌دانیم، یا فقط با مجازات زندان مخالفیم و سایر مجازات‌ها را مناسب می‌دانیم؟

۲- حکم صادر شده اشتباه و غیرمنصفانه یا نقض شدنی است، یا حکم مطابق قانون است؟ اگر حکم مطابق قانون است، در این صورت با اصل وجود چنین قانونی که نویسنده و روزنامه‌نگار را زندانی می‌کند، مخالف هستیم؟

۳- آیا معتقدیم که شاکی نباید شکایت کند تا روزنامه‌نگار زندانی شود، یا معتقدیم که اساسا فعل انتسابی جرم نیست؟

برحسب اینکه از کدام زاویه معترض باشیم، مرجع اعتراض ما تفاوت خواهد کرد.

اگر حکم را مطابق قانون نمی‌دانیم، در این صورت باید به دادگاه صادر کننده حکم اعتراض کنیم و خواهان اصلاح حکم به‌ویژه در مرحله تجدید نظر شویم.

اگر حکم را درست می‌دانیم، ولی با زندانی کردن این افراد مخالف هستیم، باید به نهاد قانون‌گذاری اعتراض کنیم و خواهان اصلاح قانون مربوط به آن شویم.

اگر مجازات را لازم می‌دانیم، ولی زندان را مفید و درست نمی‌دانیم، در اینجا نیز باید به قانون‌گذار اعتراض کنیم که چرا مجازات زندان را برای این افراد تعیین کرده است؟

اگر معتقدیم که شاکی نباید شکایت کند، در این صورت باید پرسید پس چرا اصولا قانون نوشته می‌شود؟ به چه حقی از شاکی می‌خواهیم که از حقی که قانون برای همه از جمله او در نظر گرفته است، صرف نظر کند؟

با فرض اینکه زاویه اعتراضی یکی از این حالات باشد و درخواست فرد هم عملی شد، چه ضمانتی هست که پس از این، فرد یادشده با دیگران مرتکب جنایه‌ها این رفتار نشوند؟ پیگیری هر کدام از این موارد شیوه خاص خود را دارد. در هر حال باید توجه داشت که پذیرش برخی از این اعتراضات تالی فاسد دارد. بنده با اینکه نوشتن شغلم محسوب می‌شود، ولی معتقد نیستم که هیچ تمایزی میان نویسندگان و غیر آن از حیث جرم و مجازات نباید وجود داشته باشد. نوشتن برای نویسنده حرمت ایجاد نمی‌کند، بلکه نویسنده است که باید حرمت قلم را پاس دارد و آن را به توهین و تهمت دیگران و دروغ الوده نسیازد. اگر توهین و تهمت و دروغ بد است، باید با آن برخورد شود و این کار برای نویسنده بدتر است...

ادامه <

شهر در شام غریبان روشن بود

حزن و اندوه مشهدالرضا در شام غریبان عاشورای حسینی

< ۰۳

مصلحت اندیشی باروحیات من سازگار نیست

گفت‌وگو با رئیس کمیسیون خدمات شهری، درباره فعالیت‌های این کمیسیون در آغاز سومین سال فعالیت شورای شهر

سال ۹۶ از کار در دانشگاه و عضویت در هیئت علمی دانشگاه فردوسی فراغت یافت و به قول امروزی‌ها، عاقبت به‌خیر شد. دغدغه حضور در شورای شهر و به‌کار بستن تجربیاتش برای خدمات بیشتر به توسعه شهر نیز از همین سال برای او جدی تر شد. می‌گوید آن کس که نمایندگی مردم را به عهده می‌گیرد باید از توانایی‌های تخصصی و آگاهی درباره مدیریت شهری برخوردار باشد. برای حضور در شورای شهر اما به قول خودش با نخیگانی...

< ۰۷

یادداشت

معلمی که یگانه بود و هیچ کم نداشت

هادی خانجکی
روزنامه نگار
و استادیوار نیازمندان

در دانشگاه شد. بعدها الزام‌های اجتماعی و سیاسی دراز کرد و تعدادی سقا خاندان و ایل و عشیره و اموالش به مشهد، این شهر برای اولین‌بار پایتخت ایران شد و جمعیت آن رو به فزونی نهاد؛ به‌طوری‌که به بیشترین جمعیت خود در طول تاریخش، یعنی نزدیک به ۶۰ هزار خانوار و ۳۰۰ هزار نفر ساکن و مسافر و زائر رسید.

مشهد در زمان نادرشاه افشار چنان پرجمعیت شد که وقتی او حدود ۴ هزار خانوار ارمنی یا یهودی را برای تلافیف و تغییر فضای دینی و مذهبی مشهد به این شهر کوچاند، در داخل باره جایی برای اسکان آن‌ها نبود؛ در نتیجه ایشان را بیرون از دروازه پایین خیابان و در اراضی روستایی به نام «گو سلوک» (یا گود سلوک) اسکان دادند که بعدها به محله عیدگاه منتقل شدند و خرده‌محله «جهودنشین» را برای خود ایجاد کردند. بنابراین وقتی نادرشاه با لشکر انبوهش وارد مشهد می‌شد، این شهر نفسش بند می‌آمد و از کم‌آبی رنج می‌برد. بدین سبب نادرشاه ابتدا برای تأمین آب شرب زائران حرم

حضرت رضای (ع) دست به‌سوی رودخانه طرق دراز کرد و تعدادی سقا را واداشت تا هروز روز با قاطر از آن رودخانه آب بیاورند و در سنگاب نرفسی که به‌تازگی از آریگ شهر هرات به مشهد آورده بود (در سال ۱۱۴۲ ق)، بریزند تا زائران آب گوارا بنوشند؛ اما بعد که از ریختن فضولات آن قاطرها در محوطه حرم رنجید و دولت‌خانه (چهارباغ حکومتی) را نیز نیازمند آب بیشتر دید؛ با صرف هزینه بسیار، آب رودخانه و بند گلستان (پسین و کیل آباد و طوقیه کنونی) را با ایجاد «شتر گلو»های بسیار به دولت‌خانه و حرم منتقل کرد. با این ترفند چهارمین تدبیر برای رفع کم‌آبی مشهد به‌کار بسته شد.

بعد از قتل و پایان کار نادرشاه (در سال ۱۱۶۰ ق) و از رونق افتادن مشهد، این شهر با جمعیت متعارفش روزگار می‌گذراند، تا اینکه قاجارها هم آمدند و رفتند و در حدود سال ۱۳۴۰ ق (برابر با

فیض آباد همچنان تشنه آب

در پی گزارش شهرآرا از کم‌آبی روستایی در پنج کیلومتری مشهد، مسئولان وعده پیگیری دادند

اواخر مردادماه امسال روزنامه شهرآرا، روایت روستایی در پنج کیلومتری مشهد را منتشر کرد که از نعمت آب محروم هستند. سهمیه روستای فیض آباد با وجود جمعیت بین ۸۰۰ تا هزار نفر، فقط به ازای ۳۸۶ نفر از اهالی است که دارای مدارک هویتی هستند، همین موضوع سبب ...

< ۰۳

مقاومت در برابر شفافیت

نگاهی به آخرین وضعیت پروژه سامانه تدارکات الکترونیکی دولت در خراسان رضوی

< ۰۶

گذرتلخی‌ها از پیل «شیرین»

پس از حدود ۲۰ سال طرح احداث تقاطع غیر هم‌سطح شهرک شیرین در جریان مطالعه و اجرا قرار گرفته است

< ۰۲

همیار دستان مهربان پاکبانان

پوش «همیار دستان مهربان پاکبانان حریم رضوی باشیم» رنگ و بوی محرم را در شهر متفاوت کرد

< ۰۳

تورم خوراکی‌ها ترمز گرفت؟

قیمت ۲۰ قلم کالا طی یک ماه کاهش یافت

< ۰۶

ده‌ها کشته و زخمی در ازدحام کربلا

< ۰۸

یادداشت

بحران‌های کم‌آبی مشهد از دوران نادر تا امروز

مهدی سیدی
خراسان‌پژوه

برای احداث مسکن شدند. بدان سبب نایب‌التولیه وقت آستان قدس (اسدی) بخش قابل‌ی از اراضی روستاهای وقفی این آستانه را (از جمله الندشت) برای احداث منزل به اهالی مشهد اجاره داد. بیمارستان بزرگ و باشکوه «شاهرضا» (امام رضای کنونی) هم در همین اراضی ساخته شد و ساختمان زیبا و استخر کوهسنگی هم در انتهای همین اراضی افزوده به شهر احداث گردید. در نتیجه بار دیگر دست‌کم برای همان منازل الندشت و کوهسنگی به آب احتیاج افتاد.

این‌بار چند رشته قنات در اراضی روستای گناباد چناران (در حدود ده‌فرسخی غرب و بالادست مشهد) حفر شد و آب تجمع شده آن‌ها با جوی مشهور به «نهر گناباد»،

پیرامون شهر مشهد تا آنجا که میسر و ممکن بود، چاه عمیق و نیمه‌عمیق زده شد و برای شرب اهالی شهر آب تأمین گردید. دیگر کفگیر آب خواهی از زمین‌های تشنه‌لب مشهد به‌تازگی آن خورد و از حدود ۲۰۰۰ سال پیش بستن سد بر روی رودهای جاری در دوردست‌های مشهد و جمع کردن آب آن‌ها و روان ساختنشان به‌سوی مشهد آغاز شد (مثل سد کارده و طرق و درزاب و...) تا اینکه آخرین تیر موجود در این ترکش هم رها شد و بر رودخانه هریرود (که از هرات می‌آید) در حدود ۶۰ کیلومتری جنوب‌غربی سرخس «سد دوستی» با مشارکت و موافقت ایران و ترکمنستان بسته شد و آب پشت آن با هزینه‌ای گزاف و کار گذاشتن لوله‌های حجیم، از حدود دویست کیلومتری جنوب مشهد سربالا تا این شهر پمپاژ می‌شود!

با این‌همه صدای پای بحران کم‌آبی در این شهر بیش از سه‌میلیونی (با زائر سالانه افزون بر ۲۰ میلیون نفری) دارد به‌گوش می‌رسد. معلوم نیست که این‌بار چه چاره‌ای می‌توان اندیشید؟